

Ἄφ' οὗ πάντα ταῦτα τελειώσουν διαχωρίζονται αἱ βελόναι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των καὶ ἐγκλιούνται εἰς τοὺς γνωστοὺς μικροὺς φακέλους ἀνά δωδεκάδα ἢ ἀνά δύο δωδεκάδας. Ἄν καὶ τόση ἐργασία ἀπαιτῆται διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς βελόνης, ἡ ἀξία ὅμως αὐτῆς εἶνε σχετικῶς ἐλαχίστη· τοῦτο κατορθώθη χάρις εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας, διότι ἐὰν ἑκατὸν ἐργάται εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας κατασκευάζουσι πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων βελονῶν, μόλις εἰς ἄνθρωπος, ἐὰν ἕκαμνε μόνος του ὅλην τὴν ἐργασίαν, ὅσον ἰκανὸς καὶ ἂν ἦνε, θὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ἐν διαστήματι δέκα ὥρων μίαν δωδεκάδα.

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς βελόνης, ἐξ οἰοῦδήποτε μετᾶλλου, ἀνέρχεται εἰς χρόνους πολὺ παλαιούς. Κατὰ τὸ ἔτος μόνον 1370 γίνεται ἡ πρώτη μνεῖα καταστήματος, ἐν ᾧ κατασκευάζονται χαλύβδινοι βελόναι, ἧτο δὲ τοῦτο ἐν Νυρεμβέργῃ τῆς Βαυαρίας. Ἐξ αὐτοῦ ἐπρομηθεύετο ἡ Εὐρώπη πᾶσα. Ἡ βιομηχανία αὕτη εἰσήχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐν ἔτει 1543, εἰς δὲ τὴν Γαλίαν πολὺ βραδύτερον, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Τὰ τελειότερα βελονοποιεῖα εἶνε τὰ νῦν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, καλῆται δὲ βελόναι θεωροῦνται αἱ ἀγγλικαὶ τῆς Βιρμιγ-χάμης.

II.

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΜΑΪΟΣ

Ἐὸ Μάης ἔχει τ' ὄνομα καὶ ὁ Ἀπρίλης τὰ λουλούδια.

Καιρὸς πουλεῖ τὰ λάχανα καὶ ὁ Μάης τὰ λουλούδια.

Ἐὸ Μάης ἔχει τ' ὄνομα καὶ ὁ Θεριστῆς (Ἰούσιος) τὴν πεύνα.

Ἐτὸ κατηραμένον τόπο τὸ Μάη τὸ μῆνα βρέχει.

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν, περὶ τοῦ ἐπιβλαβοῦς τῆς βροχῆς εἰς τὴν γεωργίαν κατὰ τὸν Μάιον, ἐκφράζουσι καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμίαι :

Ἐὰν ἔπρεπε δὲν ἔδραχε καὶ τὸ Μάη ἐχιόνιζε (ἢ ἔδροσολόγα).

Μάιος ἄβροχος, χρονιά εὐτυχημένη.

Παροιμία ἐν Πάτραις καὶ ἐν Ἡλείᾳ λεγομένη.

Μάιος ἄβροχος, μουστος ἄμετρος,

ἢ ἄλλως :

Μάης ἄβροχος, τρυγητῆς χαρούμενος.

Τοῦ Μάη τῆς νύχτας τὸ νερὸ τ' ἀλάφια ξεμονίξει.

Ξεμονίξει ταυτόσημον κατὰ τινὰς τῶ κα-
ταστρέφει, ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Καλὸ κεφάλι τὸ Μάη βάζει στᾶρι καὶ τὸν Ἀβγουσο κρασί.

Ἐπὶ τῶν προῶρων καὶ ἀκαταλλήλως γενομένων γεωπονικῶν ἐργασιῶν.

Μαθημένο ἴνα τὸ ἀρνὶ νὰ κουρεύεται τὸ Μάη.

Οἱ ποιμένες, οἵτινες ἐκ τῶν χειμαδίων ἐπα-
νακάμπτουσιν εἰς τὰς ὄρεινὰς νομάς ἀπὸ τῆς
ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, κείρουσι συνήθως
τὰ πρόβατά των περὶ τὰ τέλη Ματοῦ, ἀπὸ τῆς
ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ μετέπειτα.
Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ
τῶν συνειθισμένων νὰ ταλαιπωρῶνται καὶ νὰ
πάσχουσιν.

Ἄρνια καὶ ἐρίφια τὸ Μάη τὸ μῆνα δείχνουν.

Ζῆσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη χλόη.

ἢ ἄλλως :

Ζῆσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη τριφύλι καὶ τὸν Ἀβ-
γουστο σταφύλι.

ἢ καὶ ἀπλῶς :

Ζῆσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τριφύλι.

Παροιμία λεγομένη μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὑ-
πισχνουμένων πολλὰ διὰ τὸ μέλλον εἰς τοὺς ἔ-
χοντας χρεῖαν ἀμέσου καὶ ταχείας συνδρομῆς.

Ἐὸσοι μῆνες ἔχουν ῥῶ, τὸ κρασί δίχως νερό.

Ἐὸσοι μῆνες δὲν ἔχουν ῥῶ, τὸ κρασί μὲ τὸ νερό.

καὶ ἄλλως :

Τὸ μῆνα ἔπου δὲν ἔχει ῥῶ
πίνε κρασί μὲ τὸ νερό.

Ἐἦτοι, κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώ-
βριον, Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φε-
βρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον, ὁ οἶνος ὠφε-
λεῖ πινόμενος ἄκρατος, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς ἐπιλοί-
πους, στερουμένους τοῦ γράμματος ῥῶ, καλῶν
εἶναι νὰ συγκεράννυται μεθ' ὕδατος.

Τὸ Μάη πίνε τὸ νερὸ, τὸ Θεριστῆ τὸ ῥεῖδι,
τὸν Ἀλωνάρη τὸ κρασί νὰ ἰδῆς τὸ παλληκάρη.

Διαιτητικὸν παράγγελμα, οὗ ἄγνωστος ὁ
λόγος.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΑΝΙΚΑ

Η ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ

Ἐἦτο μίαν φορὰν μία σακκορράφα, καὶ ἐφαν-
τάζετο ὅτι ἦτο ὠραία. Ἐθελε νὰ περᾶ διὰ θε-
λόνην τοῦ κεντήματος.

— Προσέχετε, κρατεῖτέ με σφικτὰ, ἔλεγεν εἰς
τὰ δάκτυλα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν. Μὴ μὲ
ἀφήσετε νὰ πέσω κατὰ γῆς, καὶ ἔπειτα δὲν θὰ
ἠμπορεῖτε νὰ μὲ εὕρητε. Εἶμαι τόσον λεπτή!

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ σακκορράφα εἰς τὰ δάκτυλα,
τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν περασμένην μὲ ῥάμμα
χονδρὸν καὶ χωρὶς κόμπων εἰς τὴν ἄκρην.